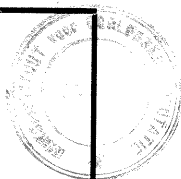

Juist nu het hoofd omhoog

APRIL 1944

Er is maar één weg

Harde nuchtere feiten vormen onze basis

HET is in dezen tijd waarlijk niet eenvoudig om waarheid van fantasie en hoofdzaken van nevenverschijnselen te onderscheiden. De Nederlander in het algemeen houdt er van om zelfbewust te denken en om te zeggen, dat hij zich in geen geval om den tuin laat leiden en dat hij zich niet door propaganda laat beïnvloeden. Hij weet wat hij weet en met propagandageklets houdt hij zich niet op. Zoo denkt hij, zoo denken wij dus. Maar is het ook zoo?

Helaas neen. Als dat zoo was, zou hij zich vóór 1940 nooit hebben laten wijs maken, dat het erg voordeelig was voor ons volk om zijn boter te verkoopen voor een kwartje het pond aan Engeland, en zelf duurdere margarine te eten. Hij zou het niet hebben toegestaan, dat de Nederlandsche boeren bacon moesten leveren aan Engeland tegen spotprijzen, zoodat er millioenen guldens moesten worden toebetaald. Hij zou de vernietiging van tientallen millioenen kg groente, dat goddeloos bedrijf, niet hebben aanvaard. Hij zou zich niet hebben laten wijs maken, dat 30.000 Joden uit Duitschland een welkome versterking waren van de Nederlandsche volkskracht. Hij zou niet hebben geloofd aan de bordpapieren tanks van de Duitsche weermacht. Hij zou zich tranen gelachen hebben om de kracht van den bijzonder vrijwilligen Landstorm van „generaal" Duymaer van Twist. Hij zou het dwaasheid gevonden hebben dat van de 40.000 onderwijskrachten, 30.000 te groote klassen hadden en 10.000 niets mochten doen. Hij zou de

werkloosheid van honderdduizenden, een waren volkskanker, bestreden en overwonnen hebben. Hij zou geweten hebben dat het z.g. anti-militairistische streven niets anders was dan de propaganda voor de weerloosheid van Europa, terwijl Moskou een enorme nog nooit geziene oorlogstoerusting in alle stilte en geheimzinnigheid van Oeral en Siberië gereed maakte. Hij zou . . . maar genoeg daarvan. Hij zou ons, nationaal-socialisten, die van 1931 af de waarheid zeiden en de oogen open hielden, geloofd hebben. Maar hij geloofde ons niet, want „hij liet zich niet nemen" door N.S.B.-propaganda! Hij was onvatbaar voor propaganda! En uit louter angst voor het verlies van deze onvatbaarheid, was hij het willoos slachtoffer van de Engelsch-Nederlandsche plutocratische en democratische propaganda, die eindigde in het schandaal van de Meidagen van 1940.

Want het is een schandaal om met veel ophef en schijnvertoon het Vaderland te gaan verdedigen met 300.000 man en na 4½ dag, terwijl 290.000 man nog geen vijand gezien hadden, onvoorwaardelijk te capituleeren, nadat de verantwoordelijken zich in veiligheid gesteld hadden.

Hoe onzegbaar diep de put is, waarin ons volk toen gevallen is, is nog niet te becijferen, want iederen dag vallen wij nog wat dieper, en het is nog niet te zeggen of de bodem gauw bereikt zal zijn.

Nu is het een kenmerk van iederen waren Nederlander, dat hij uit dien put omhoog wil, niet alleen voor zich persoonlijk, ja zelfs niet in de eerste plaats voor zich. Hij wil zijn Volk, dat hij lief heeft, waarmede hij verbonden is met zijn gansche hart en met iedere vezel van zijn lichaam, zien stijgen, om weer een eervolle plaats te gaan innemen te midden van de volkeren.

Welke weg moet daartoe gegaan worden? Niet

allen, die een weg willen gaan tegengesteld aan dien van ons, zijn deugnieten of idioten; niet allen, die meenen in dezen tijd niets te kunnen doen voor ons Volk en daarom zeer genoegelijk thuis viool spelen of romans lezen zijn luie, onverschillige egoïsten, die denken „ieder voor zich en God voor ons allen." Daar zijn zeer waardevolle elementen onder, die vurige strijders kunnen worden voor de herrijzenis van Volk en Vaderland, als zij overtuigd zijn dat er een weg leidt uit het moeras van het heden. Voor hen wil ik nu eens een hard zakelijk betoog houden op den grondslag van onloochenbare feiten met de bedoeling te bewijzen, dat er maar één weg is. De w e g, die dus gegaan m o e t worden.

FEITEN.

1. Een deel van de Duitsche weermacht vernietigde de Poolsche in achttien dagen en de Fransch-Belgische in zes weken, na en passant de Engelschen bij Duinkerke in zee gesmeten te hebben.

Daaruit bleek dat de Duitsche weermacht enorm veel sterker was dan de overige Europeesche legers bij elkaar.

2. Sinds Juni 1941 strijdt een zeer belangrijk deel van de Duitsche weermacht tegen de bolsjewisten. De Duitschers zijn gekomen tot Stalingrad en zijn nu weer bijna bij hun uitgangspunt terug; voor hun plezier zijn de Duitschers niet teruggegaan. Sovjet-Rusland — of beter nog Sovjet Eur-Azië — bleek veel sterker dan iemand in Europa voor mogelijk gehouden had. De „bevrijding" van Europa door het communisme in pantsers was waarlijk reeds grondig voorbereid. Sovjet-Rusland is voor de Duitsche weermacht een harde noot; in vergelijking daarmede is

Polen van 1939 een kievitseitje en is Frankrijk van 1940 een kippeneitje.

3. Terwijl Duitschland in den strijd gewikkeld was met de Sovjets, hebben de Engelschen met behulp van Canadeezen, Australiërs, Zuid-Afrikanen, enz. Noord-Afrika veroverd. Op wie? Op Italië en Duitschland? Pardon. Op Italië, dat geholpen werd door eenige tienduizenden Duitsche soldaten en dat van den aanvang af verraden werd door zijn ondermaatschen koning en zijn Badoglio's, die met elkander zorg droegen dat munitie, benzine en levensmiddelen op weg naar het Noord-Afrikaansche front dat front niet bereikten, zoodat de soldaten terug moesten.

4. Terwijl Duitschland het in 1940 overwonnen en gecapituleerde Frankrijk het beheer van Marokko liet behouden en zelfs Zuid-Oost Frankrijk onbezet liet, knoopten de Vereenigde Staten van Noord-Amerika betrekkingen aan met lieden in de omgeving van Maarschalk Pétain om door verraad in het bezit te komen van Marokko. Zoo „veroverden" de Vereenigde Staten Noord-West Afrika.

5. Terwijl de Koning van Italië alle heilige koninklijke verontwaardiging ten beste gaf bij de vraag alleen al of hij zijn bondgenoot zou verraden, werd het verraad voltooid. Zoo „veroverden" de Geallieerden Sicilië en Zuid-Italië en zoo kwamen zij aan de Italiaansche vloot, waarvan de bemanning in Malta zeer terecht van boord werd geschopt. Daarna deelden zij den buit. Moskou kreeg een derde van de vloot en den burgemeesterspost van de hoofdstad van Zuid-Italië, Napels. Sindsdien zijn de Sovjets een Middellandsche Zee mogendheid.

6. In den winter van 1939 tot 1940 verdedigden de Finnen zich tegen de Sovjets. De Vereenigde Staten en Engeland (om van de volgelingen hier te lande niet eens te spreken, denk aan de bijzondere bidstonden) putten zich uit in bewondering voor het kleine Finsche heldenvolk, dat zich tegen den barbaarschen overweldiger verzette. Heden zijn het Engeland en de Vereenigde Staten, die de Finnen bedreigen omdat zij zich niet op genade of ongenade aan de communisten overgeven.

7. Engeland en Frankrijk hebben in 1939 aan Duitschland den oorlog verklaard omdat Duitschland Danzig terug wilde hebben en de beschikking over een Corridor door Polen naar Oost-Pruisen. Geen vierkante km mocht Polen afgeven; Engeland (en daarachter de Vereenigde Staten) garandeerde de onaantastbaarheid. Nu, in 1944, staat vast, dat op zijn minst Oost-Polen door Stalin, in de conferentie welke te Teheran gehouden is, is opgeëischt voor Sovjet-Rusland en dat Engeland noch Amerika kans zagen dezen eisch af te wijzen. Als de Polen dat in 1939 geweten hadden....

8. Engeland en de Vereenigde Staten hadden samen zeer plechtig een Atlantic-Charter gemaakt, vrede, vrijheid en onafhankelijkheid belovend aan alle kleine naties. Achtereenvolgens bedreigen zij naast Finland nu op alle mogelijke wijzen Portugal, Spanje, Argentinië, Ierland en Turkije omdat deze landen hun neutraliteit niet willen opgeven en niet willen mede doen met Engeland en Amerika.

9. De landing in de Golf van Salerno bracht de Engelschen en Amerikanen voor de eerste maal sinds Duinkerke in den strijd tegen Duitsche troepen, die nu niet meer zooals in Noord-Afrika en op Sicilië omringd waren door Italiaansche verraders. In snel tempo zou

de marsch naar Rome geschieden. Vóór Kerstmis 1943 sight-seeing in de Sint Pieterskerk en flaneeren over de Via Vitorio Veneto. . . .

Zij zijn gekomen tot Cassino en Nettuno niettegenstaande concentratie van luchtvloot, zware scheepsartillerie, pantsers en wat verder behoort tot een materiaalslag van grooten omvang. Tegenover hen staat slechts een klein, een zeer klein deel van de Duitsche weermacht.

10. Sinds maanden woedt de slag in het Oosten en bindt daar millioenen Duitsche soldaten. Sinds maanden dreigen Engeland en de Vereenigde Staten met een invasie in het Westen. Zij hebben tot nu toe de landing niet gewaagd. Een deel van de Duitsche weermacht tegenover hun invasieleger te vinden is hun nog steeds te gevaarlijk. Zij bepalen zich tot bombardementen uit de lucht, tot de vernietiging van Europeesche (Duitsche, Italiaansche, Fransche, Nederlandsche, enz.) steden en Europeesche cultuurgoederen.

GEVOLGTREKKING.

Dit zijn nu tien feiten, waarvan de juistheid door niemand ontkend kan worden. Harde, nuchtere, zakelijke feiten. Ofschoon zij met vele andere vermeerderd zouden kunnen worden, zal ik hiermede volstaan, omdat zij voldoende zijn voor het trekken van de conclusie, die beslissend is voor onze houding.

Deze conclusie is: *Wanneer Duitschland verslagen wordt, is er geen macht ter wereld, die kan beletten dat, zooals de Zuid-Afrikaansch-Britsche veldmaarschalk Smuts dit heeft uitgedrukt, het communisme zal schrijden over Europa.*

Niemand kan ontkennen dat Sovjet-Rusland on-

middellijk vergroot zou worden met Oost-Europa, nl. Estland, Letland, Litauen, Oost-Polen en Bessarabië.

Niemand kan ontkennen dat een nieuw Tsjecho-Slowakije onder Benesj in Sovjetgeest en in Sovjetverband gevormd zou worden en dat een nieuw communistisch Yoego-Slavië onder Tito als vertegenwoordiger van Stalin zou ontstaan.

Niemand kan ontkennen dat Turkije de Dardanellen zou moeten openen om de Sovjet-Middellandsche zeevloot in verbinding te brengen met Sovjet-Rusland.

Niemand kan ontkennen, dat een verslagen nationaal-socialistisch Duitschland met verwoeste steden de natuurlijke prooi zou zijn van het communisme. Ook al zou Sovjet-Rusland niet binnen marcheeren, dan zou Stalin toch in ieder geval zorg dragen dat een communistische Duitsche regeering, gevormd in Moskou, het bewind in handen zou nemen. Een verbond van Sovjet-Rusland met Sovjet-Duitschland en de Sovjet-Oost-Europeesche landen zou daarmede gepaard gaan.

Dan is ontstaan een Europeesch-Aziatisch Sovjetverbond, omvattende 300 à 400 millioen menschen. De kracht van dit blok is veel grooter dan de kracht van het huidige Sovjet-Rusland.

Dat is nog het minst erge dat ons te wachten staat.

Gezien de kracht van het huidige Sovjet-Rusland, wetende dat een deel van de kracht van het huidige Duitschland zoo groot is, dat een invasie in Europa voor Engeland en Amerika zeer riskant lijkt, moet het iedereen duidelijk zijn, dat zelfs al zouden de Angelsaksen West-Europa tegen het communisme willen beschermen, zij de mogelijkheid daartoe eenvoudig niet hebben. Zij zullen dan waarlijk al erg blij zijn als zij het communisme in eigen land de baas kunnen blijven.

Een Engelsch-Amerikaansche bezetting van West-Europa kan nimmer stand houden. Zij kan ten hoogste tijdelijk zijn, zooals na 1918 ook tijdelijk deelen van Rusland bezet zijn. Maar na korten of langen tijd zouden deze troepen moeten worden teruggetrokken en Sovjet-Europa zou worden voltooid.

Dien bezettingstijd zouden onze geldmagnaten en daarmede verbonden intellectueelen gebruiken om de koffers te pakken; de dominé's vertrokken naar Zuid-Afrika en Canada, de pastoors werden te werk gesteld in Amerika. Hoeveel zouden er nog kunnen vertrekken? Tienduizend, honderdduizend? Dat is mogelijk. Maar het volk, de millioenen menschen van Nederlands stam, zij zouden onvoorwaardelijk ten prooi vallen aan het communisme en daarin te gronde gaan. Het einde van het Nederlandsche volk; de oplossing in het communistisch volkerenmengsel van Centraal Azië en Europa.

Ik hoor nog deze tegenwerping: de Amerikaansch-Engelsche luchtvloot zou de Sovjets in toom houden! De vrees voor luchtbombardemenenten zou voldoende zijn om Stalin af te houden van West-Europa! Maar Gij, die zoo denkt, moet inzien, dat de vernietiging van Europeesche steden en Europeesche cultuurmonumenten in de oogen van Stalin een zegen des hemels is. Het communisme eischt de verbreking met de banden van het verleden. Het uitwisschen van het verleden is de voorwaarde voor den bloei van communisme en Amerikanisme. Niemand die den Dom van Keulen heeft aanschouwd, vindt een Amerikaanschen wolkenkrabber mooi. Niemand die Neurenberg heeft gezien, bewondert den communistischen bouwstijl. Ook op dit punt reiken Roosevelt en Stalin elkander de hand. Stalin, beschikkende over onmetelijke ruimten voor zijn oorlogsindustrie en vijand van de Europeesche cultuur, lacht om dreiging met luchtbombardementen.

Zoo is de conclusie uit de harde nuchtere feiten, met terzijde lating van elk gevoelselement en met voorbijgaan van elke natuurlijke aantrekking. Het doodsuur van het huidige nationaal-socialistische Duitschland, zou tevens zijn het doodsuur van het Europeesche volkerenleven, de Europeesche cultuur en de Europeesche godsdiensten. Het zou het geboorte-uur zijn van het communistische Europeesch-Aziatische continent met als hoofdstad Moskou en met Stalin als den modernen Djengis Khan.

Gij die dit niet wilt, gij hebt daarbij, ieder gevoelsargument, ieder vooroordeel, ja ieder oordeel achter te stellen. Er zijn slechts twee mogelijkheden: met Duitschland vóór Europa en daarmede vóór eigen Vaderland, of tegen Duitschland, maar dan ook automatisch en zonder dat U dit gevraagd wordt vóór een communistisch Europa onder opper-leiding van Stalin. Een andere keus is er niet.

Die keuze is door ons gedaan: vóór Europa en dus met Duitschland, verbonden op leven en dood. Zoo gebiedt ons onze liefde voor Volk en Vaderland.

En Gij, volksgenoot?

Om onze toekomst

Neerlands bijdrage aan den oorlog

De bolsjewisten staan halverwege Amsterdam! Waar de duinen ontbreken aan Hollands kust moeten dijken de hooge stormvloeden keeren. Veiligheidshalve drie achter elkander, die de karakteristieke namen dragen van waker, droomer en slaper. Ook ons volk bestaat uit deze drie categorieën: de wakers, de droomers en de slapers. Eens gaf een Minister-President aan ons volk den raad: „Ga rustig slapen". Wij nationaal-socialisten, zeiden: het wordt hoog tijd, dat Gij allen klaar wakker zijt, volksgenooten! Dit was één van de principieele verschillen tusschen het in 1940 gevloden regime en ons.

En nu moet ik U zeggen: de bolsjewisten staan halverwege Amsterdam! Neem de kaart van Europa voor U, Gij ongeloovige en neem een passer in de hand. In Januari van het vorige jaar begonnen de bolsjewisten hun opmarsch van uit Stalingrad; nu staan ze voor Kowel. Zet de eene punt van den passer in Kowel en de andere in Stalingrad. Beschrijf een cirkel met Kowel als middelpunt en hij gaat precies door Amsterdam. Inderdaad: van Stalingrad tot Kowel is even ver als van Kowel tot Amsterdam. De droomers worden nu wakker en wat de slapers betreft: het gesnurk vermindert met den dag. Er komt begrip voor het gevaar van den bolsjewistischen opmarsch uit het Oosten.

En wat het gevaar uit het Westen betreft, heeft de Italiaansche les wonderen verricht. Het is toch nog maar twee jaren geleden, dat vele Nederlanders

droomden van een „blijde incomste" in Scheveningen naar het model van 1813 en met verheerlijkte gezichten achter den theepot zaten om „de bevrijders" een versch kopje te kunnen aanbieden. Waar blijft de tijd? Waar blijft de thee?

De verwoesting van het strijdgebied in Italië, Cassino, Nettuno, heeft de droomers wakker geschud. De verdedigingswerken aan onze kust en de inundaties hebben zelfs de slapers gewekt. Uitgezonderd booswilligen en dwazen is er in Nederland niemand meer die niet inziet dat een Engelsch-Amerikaansche invasie op onze kust de verwoesting van ons land en den dood van honderdduizenden burgers met zich zou brengen. De opmarsch van de bolsjewieken vanuit het Oosten en de Angelsaksische invasie vanuit het Westen zijn doodelijke bedreigingen van Europa.

Het gaat om het voortbestaan van Europa, van zijn volkeren, zijn naties, zijn cultuur, zijn geest.

De Vereenigde Staten, de drager van het kapitalistische collectivisme, en de Sovjets, de dragers van het marxistisch collectivisme, hebben elkander onder de zegening van alle rabbi's de hand gereikt, ter vernietiging van Europa. Europa, dat naar onze opvatting, moet worden een vast verbond van vrije volkeren, waarin ieder volk naar eigen aard kan leven en zich ontplooien. Dit naar eigen aard leven en zich ontplooien is, om met den Rijkscommissaris dr. Seyss-Inquart te spreken, de eenige ware vrijheid, die niet ontaardt in losbandigheid en tenslotte in dictatuur.

Als in 1939 een zelfbewust en solidair Europa frank en vrij in de wereld had gestaan, had Engeland nimmer gehoor durven geven aan de inblazingen van den Amerikaanschen President Roosevelt om den oorlog te verklaren en had daarna Stalin het nooit in zijn hoofd gehaald om Europa aan zijn enorm continent toe te voegen. De ver-

deeldheid van Europa heeft aan den oorlog den toegang verleend; de voortdurende verdeeldheid van Europa verlengt den oorlog.

Wij zijn er ons ten volle van bewust dat het verliezen van den oorlog ten slotte beteekent de bolsjewiseering van Europa. Daarom heeft de Führer gezegd: „wij capituleeren nooit". Dat is geen strijdleuze, geen fanfare, geen houd er den moed maar in, maar een staalharde noodzaak, waaraan geen ontkomen is. Er wordt niet gecapituleerd; er wordt gevochten tot de overwinning of tot de algeheele vernietiging.

Met een variatie op een oud thema kunnen wij nu zeggen: er is een vrij leven in een herboren Europa te winnen en er is een collectieve ondergang in de Siberische mijnen te ontgaan.

Aan hen, die zich daarvoor geven, behoort het nieuwe Europa.

NA DEN OORLOG.....

Alles in de wereld heeft een begin en dus ook een einde. Ook deze oorlog zal eens ten einde zijn, dan zullen de vredesklokken luiden en de herbouw van Europa gaat beginnen. Niet de individuen, maar de volkeren zijn de bouwsteenen van het nieuwe Europa, want het nieuwe Europa zal nationaal-socialistisch zijn en wie nationaal-socialisme zegt, zegt volksordening en rasbewustzijn.

Niemand zal kunnen ontkennen, dat het krachtcentrum van Europa wordt gevormd door het Duitsche volk, dat verreweg de zwaarste lasten draagt in deze jaren van worsteling voor de verdediging van Europa. Niemand zal verwachten dat als Europa behouden gebleven is dank zij het Duitsche volk, dit volk na de overwinning op een tweede plaats zal gaan staan. Het

heeft door zijn kracht en door zijn offers het recht op de politieke leiding van Europa verdiend. Maar dit is nog geheel iets anders dan dat het zijn plaats en zijn kracht zou gebruiken tot ontrechting en knechting van de andere Europeesche volkeren. En dit is het, dat velen vreezen. Waarom vreezen wij, Nederlandsche nationaal-socialisten, dit niet? Omdat wij geloof hebben in den Führer en in het nationaal-socialisme. Vier malen heb ik den Führer bezocht en hem in gesprek leeren kennen. Hij is vervuld niet alleen met zorg en liefde voor het Duitsche volk, maar met zorg en liefde voor Europa. Hij is oprecht en zal het nationaal-socialisme niet verloochenen. Hij wil geen onrecht doen en geen haarden van verzet en onrust in het nieuwe Europa doen ontstaan. Maar hij, op wiens schouders nu rust de verantwoordelijkheid voor de verdediging van Europa, kan en mag bij de ordening van Europa na den vrede niet vergeten in de weegschaal te leggen het gewicht van de offers, die gebracht zijn voor het behoud van Europa.

Ik heb geenerlei verantwoordelijkheid voor hetgeen in dezen tijd door andere volkeren dàn het Nederlandsche gedaan en gelaten wordt. Ik beoordeel noch veroordeel andere. Maar in mijn taak zou ik te kort schieten als ik nu niet aan ons volk voorhield, dat het voor onze toekomst als natie van de grootste beteekenis is aan het einde van den oorlog te kunnen zeggen : ook het Nederlandsche volk heeft zijn aandeel in de lasten van de oorlogvoering gedragen.

Het zou een ideale toestand zijn als ieder Europeesch volk bij de verdediging van ons Continent hielp in verhouding tot zijn kracht in militair, in arbeids- en in economisch opzicht. Wij weten allen dat het Duitsche volk enorme offers brengt in ieder opzicht. Wij weten

ook, dat er volkeren zijn, die geen enkel offer brengen. Dit kan van het Nederlandsche volk zeker niet gezegd worden; integendeel. Van alle volkeren van Europa heeft, naar mijne overtuiging, het Nederlandsche volk, na het Duitsche, op economisch gebied het meeste tot de oorlogvoering bijgedragen. Het doet er niet toe in hoeverre dit vrijwillig of gedwongen geschiedde; op dit gebied heerscht koude zakelijkheid, spreken de nuchtere cijfers.

ONZE MILITAIRE BIJDRAGE.

Onze militaire inzet als sterk en doelmatig geleid volk, is tot dusver niet mogelijk geweest. Vóór Mei 1940 werd het verkeerd geleid en na Mei 1940 is ons land bezet gebied zonder eigen regeering. Een volk zonder regeering kan niet als georganiseerde eenheid te velde trekken en zou dit ook niet willen doen als het oorlogsdoel niet concreet voor oogen staat.

Maar wat op dit gebied en onder de gegeven omstandigheden gedaan kon worden, is gedaan. Vrijwilligers zijn gekomen, eerst met tientallen, toen met honderden en daarna met duizenden, zoodat wij nu van tienduizenden kunnen spreken. O, zeker, gering in kwantiteit in vergelijking met de millioenen-legers, die te velde staan. Maar in kwaliteit gelijkwaardig en in moreel opzicht veelal bewonderenswaardig, wanneer men bedenkt, dat zoovelen gegaan zijn, die door hun daad hun naaste verwanten verloren hebben en terugkomende van het oorlogstooneel de deur van de ouderlijke woning voor zich gesloten vonden.

Zij zijn gegaan bij de Waffen-SS, bij het Legioen, bij de Weermacht, bij de Marine, bij het N.S.K.K.

Nadat het Nederlandsche Legioen zich, volgens mededeeling van het opperbevel van de Weermacht, op 5 Maart 1942 reeds bijzonder had onderscheiden,

werd in het Extra-Weermachtsbericht van 28 Juni 1942 van het toenmalige Legioen het volgende gezegd:

„Onder aanvoering van cavalerie-generaal Linde-„mann hebben de troepen van het leger van de „Waffen-ϟϟ, waaronder ook formaties Spaansche, „Nederlandsche en Vlaamsche vrijwilligers, met „voortreffelijken steun van de luchtvloot van gene-„raal Keller na een verbitterden strijd van maan-„den, in het moeilijkste terrein en onder de on-„gunstigste weersomstandigheden, deze vijandelijke „legers (het 2e Sovjet-Russische stormleger benevens „onderdeelen van het 52e en het 59e Sovjet-Russische „leger) in de eerste plaats afgesneden van hun „achterwaartsche verbindingen vervolgens steeds „dichter opeengedrongen en thans definitief ver-„nietigd."

In het Weermachtsbericht van 15 Maart 1944 is van de pantser-grenadier-brigade Nederland het volgende gezegd:

„In de gevechten der laatste dagen heeft zich in „den Noordelijken sector van het Oostelijk front, het „Nederlandsche ϟϟ-vrijwilligers Regiment Pantser-„grenadiers „generaal Seyffardt", onder bevel van „den ϟϟ-Obersturmbannführer Joerchel, bijzonder „onderscheiden."

Behalve in deze officieele Weermachtsberichten zijn onze vrijwilligers genoemd: op 11 Februari, 3, 8 en 18 Maart 1943.

En wie heeft niet gelezen van de bewonderenswaardige houding der ϟϟ-troepen, die ingesloten waren bij Tsjerkassy? Bij die troepen waren honderden Nederlandsche nationaal-socialistische vrijwilligers.

Dat bij deze gevechten velen gevallen zijn is onvermijdelijk. Nog rouwt niet het geheele volk om zijn gesneuvelde helden, maar slechts het begrijpende deel, dat deel dat inziet, dat zij hun jonge leven in vrijwilligen dienst gegeven hebben voor de toekomst van Volk en Vaderland.

Maar eens zal de tijd komen, dat allen dit begrijpen en dat men er trotsch op zal zijn, dat de Nederlandsche soldaat getoond heeft niet de mindere te zijn van den Duitschen soldaat, zelfs nu niet onder de ongunstigste omstandigheden.

Aan het einde van den oorlog zal een statistiek van de Nederlandsche militaire vrijwilligers zeker geen slecht figuur maken te midden van de anderen.

DE ARBEIDSPLICHT.

Naast de economische en de militaire deelneming aan de verdediging van Europa, staat als derde de arbeidsplicht in Duitschland. Het is hierover, dat ik ook weer zoo nuchter en zakelijk mogelijk wil spreken met alleen het belang van ons volk voor oogen.

Wanneer ieder volk van Europa per millioen zielen evenveel soldaten aan de Europeesche fronten had staan als het Duitsche, zou Duitschland geen enkel zedelijk recht hebben om één Nederlander of één Franschman als arbeider naar Duitschland te dirigeeren. Helaas doet zich het feit voor, dat in militair opzicht de verdediging van Europa voor 90% rust op den Duitschen soldaat. Practisch zal wel het geheele weerbare deel van het Duitsche volk aan de fronten staan, voor zoover het niet onontbeerlijk is in Duitschland zelf. De fronten vragen om wapens en munitie; de plaatsen in de fabrieken en werkplaatsen welke door het oproepen van soldaten leeg zouden komen, moeten ingenomen worden. Als men denkt, dat zelfs in de

Vereenigde Staten de arbeidsplicht op het program staat, moet het toch duidelijk zijn, dat aan Europeeschen arbeidsplicht niet te ontkomen viel. Een harde oorlogsnoodzaak.

Deze oorlogsnoodzaak is geen nationaal-socialisme, heeft met nationaal-socialisme alleen dit te maken, dat het nationaal-socialisme de roeping heeft Europa te behoeden voor den ondergang in communisme, en gedwongen is daartoe ieder middel te gebruiken dat dienstig is.

Het nationaal-socialisme wenscht sterke gezonde gezinnen, waarvan de vader en kostwinner dikwijls thuis is om aan het gezin leiding te kunnen geven. De oorlog stuurt de mannen en vaders uit als soldaten, honderden km's verwijderd van hun gezinnen en zijn zij geen soldaat, dan naar de werkplaatsen en fabrieken, waar het kan, in de nabijheid van de woonplaatsen, waar het moet, op grooten afstand daarvan.

Geen normaal mensch kan of wil ontkennen, dat de arbeidsverplichting, het werken van honderdduizenden in Duitschland een groot leed en een groot offer is voor diegenen, die dit treft en voor hun gezinnen. Voor ons volk valt hieraan niet te ontkomen, evenmin als aan de inundaties. Daartegenover zijn twee houdingen mogelijk. De een is die van lijdelijk verzet, van onderduiking, van sabotage. Dat lijkt sportief en branie-achtig, maar is het niet. Immers voor dengene, die onderduikt moet een ander gaan, goedschiks of kwaadschiks. Ten tweede komt daardoor onrust en vernedering over ons volk door maatregelen, die dientengevolge de bezettingsoverheid treft. Ten derde speelt men met zijn leven, en iedere Nederlander, wiens leven nutteloos verloren gaat, doet zijn volk schade. Ten vierde komt iedere onderduiker vroeg of

laat in handen van de onderwereld tot schade van hemzelf.

Veel beter is het de onvermijdelijkheid fier en zelfbewust te aanvaarden en rustig onaandoenlijk het opgedragen werk te verrichten. Niemand kan U vernederen dan Gijzelf. Niemand kan U Uw zelfrespect ontnemen dan Gijzelf. Eens heb ik in Montenegro schaapherders gezien in lompen gekleed, maar fier als koningen. Laten de Nederlandsche arbeiders in Duitschland bedenken dat zij de plaatsen innemen van mannen en vaders, die ver van huis aan de fronten staan en ook liever thuis zouden werken gelijk zij zelve. Als onze arbeiders zich er rekenschap van geven, dat zij het zijn die Neerlands vlag hoog kunnen houden of in de modder kunnen sleuren, dan ben ik er van overtuigd, dat zij juist nu, nu ons Vaderland in nood is, zichzelve zullen overwinnen en dat de vlag hoog gehouden zal worden.

Het komt er op aan door den zuren appel heen te bijten. Voor iederen man en vader is het belangrijkste, dat het gezin dat achter blijft goed verzorgd wordt. Hij zelf slaat er zich wel doorheen. Daarginds in Duitschland heb ik geenerlei directen invloed. Maar hier in Nederland is er toch een Arbeidsfront en een Volksdienst, die goeden invloed kunnen uitoefenen op de verzorging van de gezinnen.

Wat beteekent een half of een heel jaar werk in het buitenland? Ik ben geboortig uit een streek waar velen soms twee jaar of drie jaren weg gingen naar Zuid-Amerika of China om baggerwerken te verrichten en havens aan te leggen. Zeker, de vergelijking gaat niet geheel op ten aanzien van den arbeider zelf, maar wel ten aanzien van de achtergebleven gezinnen.

Er is maar één houding. die in het belang is van ons volk: rustig gaan en U zelf blijven, en voorts door het leveren van behoorlijk werk den duur van dezen vervloekten oorlog helpen bekorten. De vlag hoog houden!

Naast de economische offers die gebracht zijn, naast den militairen inzet van onze vrijwilligers, staat dan aan het einde van den oorlog de arbeid van honderdduizenden als Nederlands bijdrage aan de verdediging van Europa en dus Nederlands recht op een eervolle plaats in het nieuwe Europa. Daar komt het op aan; al het andere is bijzaak of van zeer tijdelijken aard. Het gaat om de toekomst onzer kinderen.

Wederopbouw

En zoo moet het worden

EEN ieder, die zich inspant om mede te helpen den oorlog te winnen, heeft er recht op te weten, waarvoor hij strijdt.

Aan het Duitsche volk, dat, zooals een ieder weet, voor 90% de militaire lasten van de verdediging van Europa draagt, is het zeker niet onthouden te weten waarvoor het strijdt. Het strijdt voor zijn dagelijksch brood, voor zijn bestaan, voor zijn levensmogelijkheid, om het behoud van zijn bodem, voor zijn eenheid, die het moeizaam verkregen heeft van Bismarck tot Hitler. Wat het verloren heeft en verliest, zal het alleen, na overwonnen te hebben, kunnen terugverkrijgen. En meer dan dat, want de geheele enorme oorlogsindustrie zal in dienst gesteld worden om den nationaal-socialistischen opbouw, begonnen in de jaren 1933 tot 1939, voort te zetten in tempo en omvang zooals alleen een doelbewust goed geleid groot en krachtig volk kan tot stand brengen.

Ja, zegt de Nederlander, dat is nu juist het beslissende verschil tusschen het Duitsche volk en het onze. Wanneer de oorlog gewonnen is, kan niemand aan het Duitsche volk de vruchten van de overwinning ontnemen. Dan heeft het Duitsche volk gewonnen en is het de groote macht op het Continent. Het kan de andere volken in de vruchten van de overwinning laten deelen; het kan ze ook aan hen onthouden; het kan dan zelfs de andere volkeren van Europa naar willekeur knechten en ontrechten. Wie zal dit kunnen beletten? Wie waarborgt ons dat dit

niet gebeurt? Hoe kunt Gij ons duidelijk maken, ons de innerlijke zekerheid geven, dat dit niet zal gebeuren? Gij spreekt ons van de enorme economische bijdrage, die Nederland in deze oorlogsjaren geleverd heeft; Gij prijst en looft den inzet van onze militaire vrijwilligers; Gij spoort onze arbeiders aan om hun arbeid in Duitschland nauwgezet en vakkundig te verrichten, om zich een waardige plaats te verwerven en onze vlag hoog te houden. En als dit alles is geschied en Duitschland heeft den oorlog gewonnen, wat dan? Blijven wij dan bezet gebied, worden wij een kolonie of een provincie van Duitschland; worden wij geëxporteerd in Oostelijke richting wegens „overbevolking"; mag het Nederlandsch in Nederland de tweede taal worden, zooals vóór den taalstrijd in Vlaanderen; krijgen wij de rol van groenteboer voor Duitschland? enz., enz.

Een rij van honderd min of meer kwaadaardige vragen zouden zoo beantwoord moeten worden. Laten wij daaraan niet beginnen, want de geest, die deze vragen stelt is niet gezond, heeft te weinig geloof in de levenskracht van ons Volk en in het fatsoen van het Duitsche volk.

Wie ons volk zijn levenskracht wil ontnemen, moet het uitroeien. Frankrijk heeft zes eeuwen geprobeerd om de Zuidelijke Nederlanden, zoo mogelijk tot de Waal bij Nijmegen toe, te verfranschen. Het is nu Nederlandscher dan ooit. Daarmee zouden de bolsjewieken korte metten maken; het krachtigste en intelligentste deel van onze mannen naar Siberië sturen en een paar millioen Aziaten hiervoor in de plaats zetten. Dat is de methode, maar dan ook de doeltreffendste, om een volk te doen ophouden te leven.

Niemand gelooft dat Duitschland zulke maat-

regelen zou nemen. Welnu, dan is er deze keuze: het Nederlandsche volk te onderdrukken en te ontrechten met als zekere reactie de voortdurende vijandschap, die steeds geraffineerder vormen zou aannemen, òf een eerlijke, hartelijke voor beide volkeren vruchtbare samenwerking na te streven in overeenstemming met het toenemend besef van bloed- en lotsverbondenheid.

Het zal voor ieder mijner volksgenooten duidelijk zijn, daaraan twijfelt toch wel niemand meer, dat wij, Nederlandsche nationaal-socialisten, dit laatste nastreven en daarin gelooven.

Mijn taak is nu, duidelijk te maken, dat ook van Duitsche zijde, d.w.z. van de beslissende Duitsche zijde, geen andere politiek kan voorzitten dan die welke wij beoogen. De waarborgen hiervoor zijn gelegen in:

1. Het gezonde verstand.
2. De beginselen van het nationaal-socialisme.
3. Den persoon van den Führer.

Reeds bracht ik herhaaldelijk in herinnering de woorden van den Rijkscommissaris, dat werkelijke vrijheid hierin bestaat, dat een volk naar eigen aard moet kunnen leven. Daardoor eerst kan het waardevol zijn en in toenemende mate vruchtbaar arbeiden in het nieuwe Europa, dat nu geboren wordt.

In de Völkische Beobachter van 18 Januari 1944 is een artikel verschenen van de hand van dr. Alfred Rosenberg, getiteld Duitsche en Europeesche vrijheid van geest, dat ook onze aandacht ten volle verdient. Over volk, staat en vrijheid zegt hij het volgende:

„Volkomen in strijd met wat de wereldparasieten

gehoopt hebben, is echter in het hart van Europa de volksche staats-gedachte, zooals die door het nationaal-socialisme geformuleerd is, in de stormen des tijds gegroeid en heeft voor het eerst bewust de vrijheid van een geheel volk, niet gebonden aan bijzondere economische of proletarische belangen, geproclameerd om na het herstel van dezen natuurlijken toestand de vrijheid van den enkeling te beschermen tegen alle misbruik. Wanneer een dergelijk principe eenige tientallen jaren in de practijk zou worden gevolgd, zou dit minder willekeur, meer persoonlijke veiligheid en alles tezamen genomen, meer vrijheid voor ieder afzonderlijk individu opleveren dan het liberalisme van den liberalen tijd. Als quintessens van een dergelijke staatsgedachte moet het inzicht gelden, dat sociaal rechtvaardige wetten slechts door een nationalen staat, die niet beïnvloed wordt door zaken-, klasse- of confessioneele belangen, kunnen worden gegeven, dat niet de winzucht, van enkelen beslissend mag zijn, doch slechts het belang van het volk. Binnen het kader van deze wetten kunnen dan de prestaties met elkander wedijveren; dit brengt mede een instelling op kwaliteit en niet op de steeds hooger opgedreven en in waarde verminderde kwantiteit".

Dat wij, Nederlandsche nationaal-socialisten, dit volkomen beamen, zullen onze tegenstanders niet ontkennen. Maar hoe zouden zij kunnen ontkennen, dat dit ook volkomen overeenstemt met den goeden Nederlandschen geest? En voor hen, die zich zoo gaarne verdiepen in de verschillende uitingen van den Nederlandschen stijl, door de eeuwen heen, heeft onderstaande uitspraak van Rosenberg ook haar onmiskenbare waarde:

„Wij daarentegen worden geleid door het inzicht, dat ware vrijheid steeds stijl is. Stijl is echter altijd afhankelijk van het ras. Hij is aan vormen gebonden.

In bepaalde volkeren zijn bepaalde mogelijkheden van vormgeving belichaamd, daarom is het onzinnig van iederen stijl alles te eischen. De politieke vrijheid is in overeenstemming met de grootte en de paraatheid van de verschillende volkeren; de geestelijke vrijheid echter beteekent een kans ook voor de zoogenaamde kleinere volkeren, daar de aan stijl gebonden vrijheid in hooge mate onafhankelijk is van het aantal.

De Grieken waren eens, wat aantal betreft, een klein volk tegenover de millioenen uit Syrië en het toenmalige Klein-Azië; desalniettemin noemt de wereldgeschiedenis hen als de scheppers van de klassieke kunstwerken, terwijl de andere volkeren bijna alleen historische, maar geen van hooge cultuur getuigende herinneringen achtergelaten hebben".

Het zal velen opgevallen zijn, dat het Nederlandsche landschaps- en stedenschoon na 1920 ontsierd is door witgekalkte kubussen, vloekend met ieder begrip van schoonheid, dat ons eigen is. Ga na wie dezen z.g. modernen woningbouw pleegden en Gij komt terecht bij de Joodsche Invaliede zaliger nagedachtenis, bij Joodsche architecten, Joodsche opdrachtgevers of Moskou-volgelingen. Oostersch, niet Nederlandsch.

En ten slotte deze uitspraken over den strijd van Europa:

„Met Duitschland behouden zijn bondgenooten

de vrijheid, ook van hun geest. De Finnen verdedigen hun land en daarmede ook Runeburg, Collén-Kallida, Sibelius, d.w.z. hun ziel, maar het Finsche zwaard beschermt zonder dank, ook de herinnering aan Arrhenius en Strindberg. Tezamen met ons allen verdedigen de legioenen van Noorwegen, België, Nederland en Denemarken het erfgoed van Björnson en Nansen, van Rembrandt en Rubens, van Charles de Coster en van Andersen . . ., om dàt alles gaat het thans. Om de vrijheid dit alles te verzorgen, te ontwikkelen en weer door te kunnen geven.

Alle soldaten van Europa dragen thans het eereschild tegen de misdadigers van West en Oost, die ons van de vrijheid willen berooven, ons physiek willen uitroeien, zoodat wij nooit weer kunnen opstaan. Met de verdediging van het leven wordt de ziel van het Vaderland verdedigd, met het Vaderland de vrijheid van den geest, de voorwaarde voor alle toekomstige scheppingskracht. En daarom is er voor alle Duitschers en voor alle Europeanen die dit voor hun vrijheid beslissende uur begrepen hebben, slechts één oplossing: in het stof met alle vijanden van ons eerbiedwaardig, geliefd Europeesch continent!"

Zie, dit alles is niet alleen zuiver gevoeld, maar een uiting van gezond verstand en gegrond op de beginselen van het nationaal-socialisme. Nationaal-socialisme is socialisme op nationalen, volkschen grondslag. Nationaal-socialisme doet, naast de bezinning op onze waarde als volk, een beroep op ons rasbewustzijn, op onze verbondenheid met de andere Germaansche volkeren, op ons nog veel te weinig ontwikkeld Europeesch bewustzijn. In lijnrechten strijd daarmede is niet alleen separatisme, maar ook imperialisme en

annexionisme, welke reeds zooveel verdeeldheid en haat in ons oude werelddeel hebben teweeggebracht, ons Europa, dat alleen zal kunnen blijven leven als het deze kwalen overwint.

Het is de Führer, die in hoogste instantie verantwoordelijk is voor het lot van Europa, die de schepper is van de nationaal-socialistische beginselen, en die daarnaar voor zijn Volk gehandeld heeft van 1933 af tot in 1939 de oorlog begon en de nationaal-socialistische opbouw moest wijken voor oorlogsnoodzaak. Hij heeft gezegd, dat hij na den oorlog als nog fanatieker nationaal-socialist zal terugkeeren. Dan zullen dus zijn handelingen ook ten aanzien van ons volk, gegrond zijn op nationaal-socialistische beginselen, Onze waarborgen voor de vrijheid van ons Volk om in het nieuwe Europa zijn wederopbouw te beginnen zijn:

1. **het gezonde verstand,** dat zegt, dat men met bajonetten veel kan doen, alleen er niet op blijven zitten, dat in Europa een ordening moet plaats vinden op volkschen grondslag en op basis van Gerechtigheid;

2. **de nationaal-socialistische beginselen,** zooals die door de belangrijkste Duitsche persoonlijkheden zijn uiteengezet en zooals die door ons voor ons Volk zijn neergelegd in onze bronnen: Godsvertrouwen, Liefde voor Volk en Vaderland en Eerbied voor den arbeid;

3. **de persoon van den Führer,** zooals hij daar is gerezen boven zijn Volk uit, als Germaansch Führer en daarbovenuit als top van Europa's verdediging en verantwoordelijk voor Europa's toekomst.

Meer waarborgen heb ik niet, maar zij zijn voor mij en voor tienduizenden met mij, voldoende. Het is een verheugend verschijnsel, dat dit geloof met den dag toeneemt, de tienduizenden zijn bezig honderdduizenden te worden. Er komt lente in de lucht.

En nu tenslotte de wederopbouw zelve na de overwinning, als Europa is gered van de bolsjewistische overstrooming uit het Oosten en de Angelsaksische invasie uit het Westen. De wederopbouw zal dan tot fundament hebben den wil om zorg te dragen, dat er nooit meer oorlog zal zijn in Europa; in een paar woorden: de Europeesche solidariteit. Ieder volk zal zijn Europeesche taak krijgen. In de eerste plaats in de verdediging. Het zal niet meer kunnen voorkomen, dat een bedreiging, komend uit het Oosten, West-Europa gebruikt als bruggenhoofd van Amerika en nog minder, dat West-Europeesche troepen in dienst van buiten-Europeesche machten staan.

Het jonge Nederlandsche volk zal zijn aandeel bijdragen in de groote Germaansche weermacht, niet alleen naar getalsterkte, maar ook naar kwaliteit. Eenheid van leiding in de militaire verdediging behoort er te zijn en die kan in geen betere handen gelegd worden dan zij nu is.

Economisch moeten alle volkeren van Europa samenwerken om ons oude Continent een welvaart te geven, waarvan de z.g. nieuwe wereld, Amerika, geen besef heeft, omdat de welvaart daar verdeeld is in overvloed voor een deel der bevolking en armoede voor een grooter deel.

Verder heeft ieder volk zich te ontwikkelen op nieuwe basis volgens eigen aard. Wij zullen hier eerst alle

sporen van den oorlog hebben uit te wisschen. Dit is niet gering. De sporen van den 4½ dag oorlog waren, met uitzondering van Rotterdam en Middelburg, in korten tijd verdreven. De herbouw was beter dan hetgeen vernield was. Nu is Nederland weer frontgebied. Duizenden huizen zijn afgebroken, tienduizenden ha. land onder water gezet, geheele stadswijken verwoest door bomaanvallen uit de lucht. Het zou hoogst onbillijk zijn de lasten daarvan te laten drukken op diegenen, die het treft. Wanneer wij, nationaal-socialisten, den mond vol hebben van solidariteit, dan toch in de eerste plaats van onze solidariteit als volksgenooten. Het geheele volk heeft de lasten van dien wederopbouw te dragen. Het komt er niet op aan om de slachtoffers z.g. schadeloos te stellen met bankbiljetten, waarvoor men niet kan terugkoopen, wat men kwijt geraakt is. Het komt er op aan, dat bij den wederopbouw het geheele volk zich inspant om eerst aan de meest getroffenen terug te geven, datgene wat de oorlog hun ontnomen heeft. Een volk is zoo rijk als het zijn arbeidskrachten kan organiseeren. Juist; onder voorwaarde, dat het mogelijk is de noodige grondstoffen te verkrijgen, die met arbeid tezamen de basis vormen van de productie. Over de grondstoffen-positie valt nu niets te zeggen, daar deze ten nauwste verbonden is met de wijze, waarop de oorlog eindigt. Maar een ding is zeker: de stempellokalen komen niet terug als een soort kankergezwel in ons volkslichaam. Enorm veel arbeid zal moeten worden verricht, voordat alle verkeersmiddelen vernieuwd zijn, een noodzakelijke voorwaarde voor een bloeiend economisch en cultureel leven. Om iedere linnenkast weer gevuld te krijgen, om de menschen behoorlijk te kleeden en te voeden, is een goede volks- en staatsleiding onontbeerlijk. Daaraan denkend, begrijpen wij beter nog dan in 1931 de waarde van ons leidend beginsel, zooals dat toen geplaatst werd voor ons program en sindsdien gehandhaafd is:

„Voor het zedelijk en lichamelijk welzijn van een volk is noodig een krachtig staatsbestuur, zelfrespect van de natie, tucht, orde, solidariteit van alle bevolkingsklassen en het voorgaan van het algemeen (nationaal) belang boven het groepsbelang en van het groepsbelang boven het persoonlijk belang."

Een nieuw begrip moet worden ingevoerd, een nieuw instrument worden opgebouwd; de volksleiding door de Nationaal-Socialistische Beweging, haar nevenorganisaties en de verschillende inrichtingen tot volksordening. Het staatsbestuur moet grondig worden gereorganiseeerd door het uitsnijden van alle inrichtingen tot het voeren van klassenstrijd en partijenstrijd en door het invoeren van de gewestelijke decentralisatie.

Het onderwijswezen, wetenschappen en cultuur, volksgezondheid, sociale zaken, enz. zij roepen alle om krachtige, doelbewuste leiding, gericht op de versterking van lichaam en geest van den Nederlandschen mensch.

De revolutie van de 20ste eeuw zal nog generaties lang zich ontwikkelen naar het einddoel: een Europeesch continent, een vast verbond van vrije volkeren, waarin de enkeling vrij zal zijn in gebondenheid aan zijn volk, waardoor economisch en cultureel een opbloei zal ontstaan, waarvan wij nu nauwelijks nog eenig begrip hebben.

Het is lente 1944. Er komt ook weer een nieuwe lente in ons oude werelddeel, dat zooveel zomers telt en nu een winter doormaakt die begonnen is in Augustus 1914, nu reeds dertig jaren geleden, een winter die bar en bar is, maar eens plaats moet maken voor de nieuwe lente, waarin de wederopbouw zal beginnen. Dan zullen er

weer gelukkige gezichten zijn en zullen blijde gedachten de menschen bezielen. Nieuw leven ontspruit; de nieuwe tijd zal zijn intrede doen. Het is de moeite waard daarvoor het leven in te zetten.

MUSSERT.

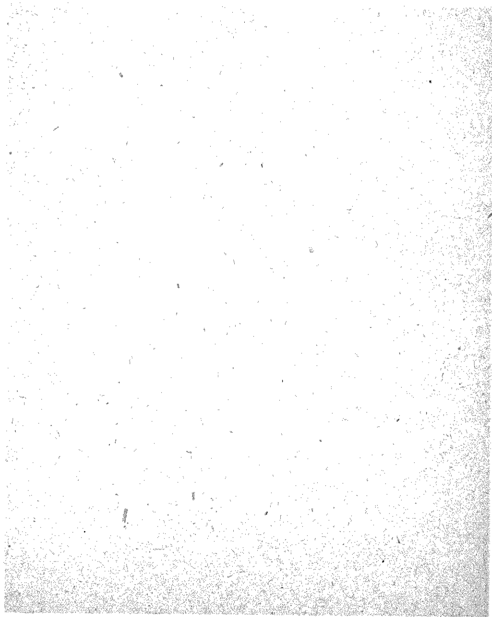

K 2350

De hier gebundelde opstellen van den Leider zijn voor het eerst in April van dit jaar verschenen als hoofdartikelen in „Volk en Vaderland".

De dringende aansporing van den Leider tot zelfbezinning ten overstaan van de bedreigingen van het kapitalistisch collectivisme uit het Westen en van het marxistisch collectivisme uit het Oosten is thans, nu de Anglo-Amerikanen, noodgedwongen en op bevel van het Kremlin, tot hun hachelijk en bloedig ondernemen aan de Europeesche Westkust zijn overgegaan, meer dan ooit waard, door het Nederlandsche Volk gehoord, overwogen en verstaan te worden.

K 2350